

Referat fra turen april 2017

Inge-Lise

Alberte

Tobias

Isabella

Laila

Med på turen var: Inger-Lise, Alberte, Tobias, Isabella og undertegnede.

Så er vi hjemme igen efter en dejlig tur til Bagaciu, men også en tur som bød på udfordringer inden vi skulle af sted og også dernede.

Planlægningen af turen gik ikke så godt, og kort før afgang stod jeg og manglede hænder. En deltager var hoppet fra og Inger-Lise kunne ikke gå så godt pga. et dårligt knæ. Men heldigvis har jeg 3 friske børnebørn, som godt kunne holde et par fridage, og tage til Bagaciu og hjælpe.

Den næste store udfordring var, at jeg for første gang skulle køre bil i Rumænien, noget som jeg absolut ikke så frem til. Men jeg klarede det og vi kom sikkert frem og tilbage.

Det første vi måtte var, at få fundet en rollator til Inger-Lise, for flyveturen og bilturen havde ikke gjort noget godt for hendes knæ.

Selv om alle 3 børnebørn før har været i Bagaciu, blev vi enige om, at vi lige ville gå en lille runde i byen. Det skulle vi aldrig have gjort. Vi blev fanget i et mega regnvejr, og var gennemblødte da vi nåede hjem. Der var is koldt på værelserne og det var rigtigt svært at få tørret tøjet. Heldigvis trådte Andreea til, med tæpper og varme sokker og så måtte føntørren ellers i gang med at tørre sko.

Ugen inden vi kom, var der 20 grader i Bagaciu, så der var pakket godt med sommer tøj, hvilket måske ikke var så heldigt når termometeret viste 5 grader, regn, slud og nattefrost.

Heldigvis blev vejret lidt bedre, og vi havde nogle dejlige varme stunder, men nogle frygtelige kolde nætter. Det fik virkelig en til at tænke over, hvor meget mange af indbyggerne i Bagaciu må fryse.

Desværre blev Inge-Lises knæ dårligere og inden vi tog hjem, måtte vi have bud efter lægen, der udskrev flere forskellige slags smertestillende, dog uden den helt store effekt. Vi måtte også have fat i fly selskabet og have arrangeret en rullestol i både Cluj og Billund.

Desværre ville skæbnen også, at vi få dage efter vi ankom, mistede et nærtstående familiemedlem. Det var mega hårdt at være så langt hjemmefra, når man helst bare ville være sammen med resten af familien. Vi blev enige om at blive, vi kunne jo ikke ændre noget alligevel. Vi var naturligvis mærkede af dette, og valgte at fortælle flere af de ældre, at vi var kede af det, så ingen skulle tro, at vi var sure og tvære. Dette skulle vise sig, at være en god ide og det skulle også vise sig, at omsorgen ikke kun går den ene vej, den går så sandelig også den anden vej. Så midt i sorgen en rigtig dejlig oplevelse.

Der var også en enkelt sjov udfordring. En aften valgte vi at spise, madpandekager, de skulle i ovnen, men hvad gør man når man ikke kan finde ud af at tænde ovnen. Man laver mad på en lunken radiator, ikke helt hensigtsmæssigt, men vi fik da lunkne pandekager.

De første meget kolde dage valgte vi at blive inde. Ceese var kommet med en masse kasser fra Holland. Vi turde ikke bruge butikken, den er ved at falde fra hinanden. Vi besluttede at flytte butikken op i dagligstuen på plejehjemmet. Det krævede noget arbejde, men med altid flinke Simona og nogle dejlige stærke unge mennesker, fik vi stablet en fin butik på benene.

Det bedste der kom fra Holland denne gang, var en stor kasse med selvlysende veste, noget som jeg længe har ønsket mig. Dem delte vi gratis ud til de voksne, så nu håber jeg de vil bruge dem, når de kører hestevogn og cykler uden lys på.

Der var også 2 sæt fodboldtøj, det ene fik skolen, det andet Bagaciu's politimand, som vil prøve at starte et fodboldhold.

I kasserne var der også en del ting til hospitalet, så dagen inden vi tog hjem, besøgte vi hospitalet i Tårnaveni. De har fået ny direktør, vi kender hende rigtigt godt, en fantastisk ung dame, der efter kun et lille år på posten, allerede har fået ændret mange ting. Hun fortalte, at de pt. har rigtigt mange problemer med sigøjner mødre, der kommer og føder for derefter at efterlade deres nyfødte børn på hospitalet. En af disse mødre var en kun 12 år gammel pige.

Bagaciu lignede sig selv. Der bliver renoveret huse, og nogle af de mest faldefærdige huse bliver revet ned.

De går fremad med skolebyggeriet. Inspektøren har desværre fået kræft, så der er udnævnt en midlertidig inspektør. Hun er en rigtig sød dame, med mange gode ideer. Desværre går det ikke så godt for skolen, flere flytter fra Bagaciu når børnene skal i skole, fordi der er for mange Sigøjner børn i klasserne.

Isabella som er 16 år og Alberte og Tobias der er tvillinger på 15 år fik lov til at deltage i en engelsk time sammen med en 7. klasse. De var dybt chokerede over kvaliteten af undervisningen, og engelsk lærens kunnen, intet under at ungerne i byen ikke kan tale engelsk.

Flere af de ældre havde det ikke så godt. Jeg blev rigtigt forskrækket da vi besøgte Moise og Paulina. Jeg kunne ikke finde Moise, men pludselig så jeg ham, han sad i sin stol pakket ind i et tæppe, som gik helt op over hovedet på ham. Han så rigtig skidt ud. Han havde også svært ved, at se os, først da jeg kom helt hen til ham, kunne han se at det var os. Han plejer at trave gaderne tynde i Bagaciu, men denne gang så vi ham kun på gaden en enkelt gang.

Hos Ileana var det rigtigt skidt, hun er så tynd og har så mange smerter. Men hvor bliver hun glad når vi kommer, vi bliver kysset og krammet og holdt i hånden.

Hun får kun smertestillende, der ikke er meget stærkere end det vi kan købe i håndkøb herhjemme, og det rækker slet ikke til hendes smerter, og hendes mave kan ikke klare det. Vi bad hendes datter gå en tur til lægen, for at se om hun ikke kunne få morfin plaster. Men det skulle vise sig, at man i Rumænien kun giver morfin til kræftpatienter.

Hendes datter fortæller, at hun græder pga. smerterne og datteren ved ikke hvad hun skal stille op. Hun er ved at blive revet helt i stykker, fordi hun ikke kan hjælpe sin mor. Jeg er ikke i tvivl om, at Ileana ikke er her så meget længere, men hvor er det forfærdeligt, at man skal herfra i så stor smerte når der findes en hjælp.

Vi besøgte Ileana 3 gange og jeg må erkende, at sidste gang vi skulle sige farvel gjorde det ondt. Vi har kun kendt hinanden i 7 måneder, men der er bare mennesker, som man slet ikke kan lade være med at elske, sådan et menneske er Ileana.

Selvom der altid er fis og ballade hos Emil og hans kone, så er jeg ikke spor i tvivl om, at Emil er hårdt medtaget af smerter. Hans ryg og hans hænder er hårdt medtagede af, at han hele tiden hopper rundt på sit ene ben. Han er også begyndt at få anfald hvor han sveder og bliver meget bleg. Han skal en tur på hospitalet, hvor jeg håber at de finder ud af hvad han fejler, så han kan få noget hjælp.

Besøget hos Lidia gør rigtigt ondt. Hun siger endegyldigt farvel. Hun er overbevist om, at hun er væk næste gang vi kommer. Selvfølgelig prøver vi det bedste vi har lært, at muntre hende op, men når vi ved, at kræften raser i hendes krop og vi ser hendes niece begynde at græde, ved vi jo godt at der nok er noget om snakken. Jeg hader at gå fra disse besøg, hvordan siger man farvel til et menneske som man holder så meget af, jeg tror aldrig jeg lærer det, man bliver nødt til at være stærk og gemme tårerne til man er ude af syne, uha det gør ondt.

Hos Petru ser det også skidt ud. Hans fødder bliver mere og mere skæve, han går nu på ydersiden af sine fødder, det må gøre så frygteligt ondt, men han klager ikke, han tager alting i stiv arm. Hans held er, at han er omgivet af den kærligste familie man kan tænke sig.

At have de 3 unge mennesker med var en rigtig god oplevelse for de ældre i Bagaciu. Flere steder blev de genkendt og en af dem kunne huske Isabella, som var med for flere år siden. Hun kunne huske at Isabella rigtigt godt kunne lide en bestemt kage hun bagte og derfor skulle hun selvfølgelig have den bestemte kage igen.

Apropos kager, så er det en rigtig dårlig ide at tage til Bagaciu i påsken, ALLE bager kage og ALLE steder man kommer SKAL man smage deres kager. Ærligt de smager godt, men til sidst kan man bare ikke mere. Den ene dag gik det så galt med kage spisningen, at vi simpelthen ikke kunne spise frokost.

Da vi besøgte Romana blev hun helt høj, hun manglede en velegnet kone til et barnebarn og mente, at de skulle være Alberte. Så Alberte blev sendt hjem med besked om, at når hun blev ældre så måtte hun bare komme retur, så de kunne blive gift. Vi må nok erkende, at hverken Alberte eller hendes mormor var helt med på ideen.

Alle 3 vagte de stor opsigt, fordi de er nogle høje flotte unge mennesker, og mange af de ældre var helt forundre over at unge mennesker kan blive så høje. Men den der nok vagte mest opsigt var Tobias, han har langt hår, noget de absolut ikke har set før i Bagaciu. I alle de hjem vi besøgte var spørgsmålet det samme, er han en dreng eller en pige, til sidst blev vi alle helt gode til at forstå den ene sætning på Rumænsk og det gav mange gode grin.

De unge mennesker havde et ønske om at besøge børnehjemmet. Det blev lyn hurtigt arrangeret. Vi afleverede dem om formiddagen og de blev straks sat i arbejde. Alberte støvede blomster af, Tobia legede elektriker og Isabella stegte frikadeller.

Efter frokost blev der leget med børnene til glæde for både store og små. Vi havde taget nogle elastikker med til at lave armbånd af, så mange lavede armbånd, men en flok af de små piger syntes det var fantastisk at kravle rundt på Tobias.

En rigtig dejlig dag for både store og små og der blev delt rigtigt mange knus ud da de skulle gå.

Der bliver skældt rigtigt meget ud på Sigøjnerne og med god grund for de laver ikke dagens gode gerning og arter sig meget tit rigtigt skidt.

Men denne gang har jeg mødt en ung dame som jeg bare må tage hatten af for. Det er Magda som er datter af Camelia og storsøster til Cristina.

Magda passer sin mand og sine 2 små sønner, sin handicappede mor og sin teen-age lillesøster. Alle skal de have mad, tøj og tag over hovedet.

De sidste par år, har Cristina og Camelia boet i et hus og Magda og hendes familie i et andet. Vi har jo hjulpet dem med penge til mad, fordi de jo som I måske kan huske er dybt underernæret.

Nu er der sket det, at Camelia og Cristina er flyttet hjem til Magda, fordi deres hus er fyldt med rotter, og derfor er sundhedsskadeligt at bo i. Der er ikke meget plads til de 6 familie medlemmer. Der er 2 rum i huset, i køkkenet sover Camelia og Cristina i det andet rum Magda, hendes mand og drengene.

Naboerne til det gamle hus har klaget, fordi rotterne jo spreder sig.

Selv om Magda er syg med dårligt hjerte, knokler hun som en besat. Manden er sendt til Tyskland for at arbejde og senere i år tager hun selv afsted også til Tyskland i en måned for at plukke bær.

Det er ikke holdbart i længden at de skal bo sammen alle sammen og problemet med rotterne løser heller ikke sig selv. Derfor har Magda besluttet at det gamle hus skal rives ned. Og at der skal bygges et enkelt værelse på den gamle grund til Camelia og Cristina.

Vi har tidligere talt med Cees om et nyt hus til pigerne, men der kommer kun 1 hus mere fra Holland og så er det slut. Modtageren af dette hus er fundet og derfor er der ikke det store håb om, at pigerne vil få et nyt hus ad den vej.

At være et par og tyve år og stå med ansvaret for alt dette er ikke nemt. Cristina som nu er fyldt 15 år og gået ud af skolen må ifølge lovgivningen ikke arbejde før hun bliver 16 år og der kun på deltid. Først når hun fylder 18 må hun arbejde hele dagen, hvis hun da ellers kan finde et job. Cristina hader skolen, men vi har talt med Mihaj på kommunen og han har lovet, at hvis Cristina går tilbage i skolen vil kommunen betale hendes transport omkostninger.

Vi har haft en alvorlig snak med hende om dette og jeg håber inderligt, at hun vender tilbage til skolen.

Stor respekt for en ung dame der tager hånd om sit eget og sin families fremtid.

Stor respekt har jeg også for de 3 unge mennesker som var med på denne tur. Jeg ved godt at det er mine børnebørn og man naturligvis syntes mest om sine egne. Men de har virkelig gjort et godt stykke arbejde, de har pjattet og pjanket som alle andre unge mennesker, men når vi har besøgt de ældre, har de gjort det med en voksens værdighed. Der er ikke blevet rynket på næsen over gamle damer, der bare måtte kysse dem, eller ulækre sengekanter og ildelugtende huse. De har holdt om mennesker der græd og behandlet alle de ældre med stor respekt.

Selv om der har været udfordringer før og under turen, tror jeg at vi alle er enige om, at det har været en fantastisk oplevelse, at være 3 generationer om at dele denne oplevelse.

Denne tur har givet mig et fornyet håb om, at foreningen måske nok skal overleve.

Tobias som jo som tidliger fortalt er bare 15 år gammel sagde en dag til mig "Mormor jeg vil med næste gang. Og i øvrigt skal du vide, at den næste formand for foreningen kommer til at hedde Tobias Sørensen"

Tak for en dejlig tur, tak for veludført arbejde.

Laila

